

Szegény kóborkutyák

2009. november 29. 23:02

"Jékely Zoltán lábnyomán"

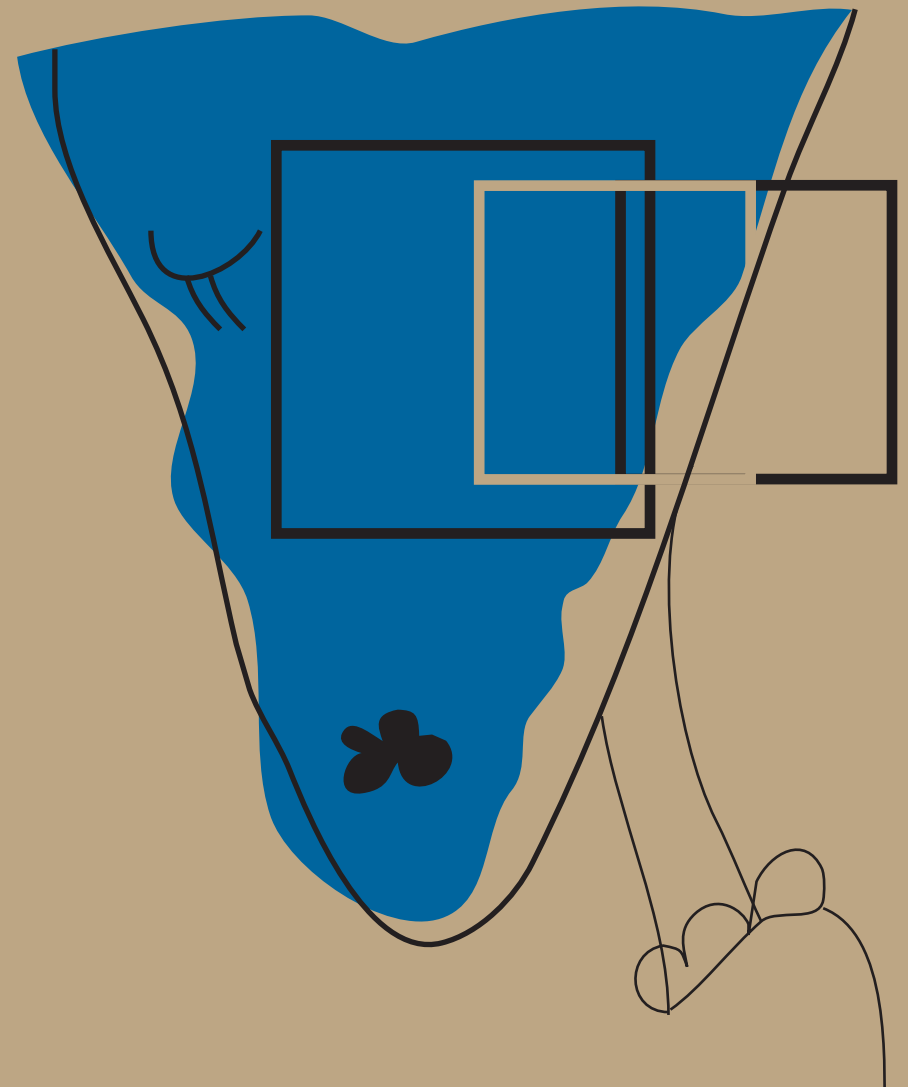
((A)) szegény kóborkutyák gondolnának bár sorssal
ha nem lógna nyakukon ma örömlánc,
de már a nyulak sem a régiek
s gyilkolna őz is, ha sorsa beteljesülne.
Nincs kire a titkot bízni.
Koncok azok kellenek. (a hideg, a hó)

Az Úr ma itt az ember
ki nem hulladékra költ,
de pénzt azt mer minden percen
legalább egyet,
gyermekek is nagyobbak,
teli pocakkal várják ma az ebédet,
vénebbek orrukba kotorva
sem biztos hogy nevetnek.
Ma már mindenkinek jól megy,
s igen komolyak (röhögve) az emberek,
de mit beszélek amikor minden fordítva,
az egykor izmos komondor lett a bús méla,
eszébe sem jut mező, fehér...
ház végétől másikig inkább őzzel is sétába eredne.
Lássuk csak mi maradt: a dohány, a fillér vagy a feldobás?
...félpohár ebben a nagy jólétben áldozás,
átokra már nincs szükség.
Keress, kutass, kedves kóbor kutyák
hogya vissza sorsodra lelj,
nézd el nekem, nem tehetek érted mást
(így tetten érve) minthogy szükségtek hiányban nincs,
s tűzre sem a jó melegben,
magam ajánlom fel jó ebédnek
ég nevében bizony mondom,
táncra perdülve érné meg.
A szegények régen nem látszanak,
elhúzták előlük a redőnyöket,
csak az emberek beszélnek
akkor is, ha már nem jók reménynek.

becsey zsuzsa

FOTÓK A PARTON

versek, rajzok

a könyvet írta, rajzolta, tervezte,
szerkesztette a szerző

© becsey zsuzsa, 2013

megjelenik elektronikus formában
ISBN 978-963-08-6077-2
kiadja Becsey Zsuzsa, Budapest 2013 március

4 mintapéldányban kinyomtatva / irkatúzve
nyomdára előkészítette a szerző

a kötet versei 2009 és 2010-ben születtek
záró vers 2007-ből

ismeretlen dosszié

Emlékezések, villanások, töredékek -
időrétegek sejlenek fel a lepel alól,
sötétekből színek-fényekkel hol élesebben
kirajzolódva, hol simulva halványodó
rétegeken. Valami, ami kimondatlan, vala-
mi, ami nem volt vagy ezután lesz, mosódik
egybe letűnt korokkal, emlékfoszlányokkal.
Valóság, képzelet, melyik valóságosabb,
ami eljön, vagy ami eljött már. Mulandóban,
hol áldozat, hol átfordul valami másba,
feltűnve-áttűnve idők, álmok ösvényén.
Valami abszurd, ami nincs is, van is.
Honnan nézzük. Melyik rétegről sejlik fel,
innen láthatóbb, vagy kicsit távo-
labbról. Belenyúlhatnánk, levehetnénk
néhány réteget, és akkor jobban látszaná-
nak. De nincs kéz, nincsenek kezek, amelyek
mozdulnának. Ki kellene lépni. Még vissza-
húznak az álmok.

Bevezető

Élők, halottak, ki-bejárunk egyik
másikából, mint idegen ismerős, a meg nem
született birtokán. Közben lépten-nyomon
ott, előttünk a fény. Csukódó ajtók,
kinyíló szirmok. Meg nem születettekért.
Mégis mintha minden megtörténne. A csukódó
ajtók, a kinyíló szirmok. Elfeledettekért.
Költészet? Nem tudom, melyik irányból te-
kintek. Gyermekkorból-e, vagy egészen-
egészen régebből. Hogy összeáll-e a kép.
Haladva, előre, visszatekintve. Torzulások
a ki nem mondottak mögött megtalálják-e
helyüket. Egy sötét tér, egy megcsillanó
harang képes-e élni együtt, külön,
önmagában. Hogy van-e remény. Hangnak, egy
arcnak, lábak ösvényén.

Egy úton vagyunk, ahol kihunytak a fények.
 Mégis az emberek teszik dolgukat.
 Fel kell hajtani a paplanokat, be kell takarni
 tenger habjait,
 elmenni vásárolni, vagy kimenni a kertekbe
 dolgozni.
 Közben nagyapák arca kipirosodik,
 gyermekek arca sötétül.
 Kint szürkék a fények.
 Bent falon tükröződik aprócska fény. Nincsenek
 gyertyák.
 A gyertyák kiköltöztek napfényre. A napfény
 pedig
 betakarózik épületek árnyékával,
 fák hajlataiban. Ahogy kimozdulnak erre-
 arra hajolva tengelyeikből a levelek, ágak,
 úgy ringatózik a fény. Árnyékok öléből.
 Szellők langyosan, akár aláhulló, arcainkat féltő
 simogató vízhabok.
 A fény. Mindenhol fény. Ne kelljen felöltözni szél-
 nek, utcának, arcoknak.
 Felhők leeresztik létráikat, hogy az emberek
 felmászhatnak.
 Emberek tűnnek el a földről.
 Ki felhőkbe, ki napba lép, át,
 szürkékből-kékből sárga fénybe. Fehérből,
 vörösbe.
 Víz tükrén zöld a kékkel. Fel, tovább, az égben,
 víztükrön túl, vörös.
 Sárgák narancsokkal, égnek.

Vízközelen, habok között, ahogy a tarkón át, a hát,
 arc langyosan fürdik, árnyékban kék a
 zölddel. Itt nincsenek vörösek.

Habok között sárgák is
 csak a zöldben fénylenek.

Fénybe nézve ég a föld.

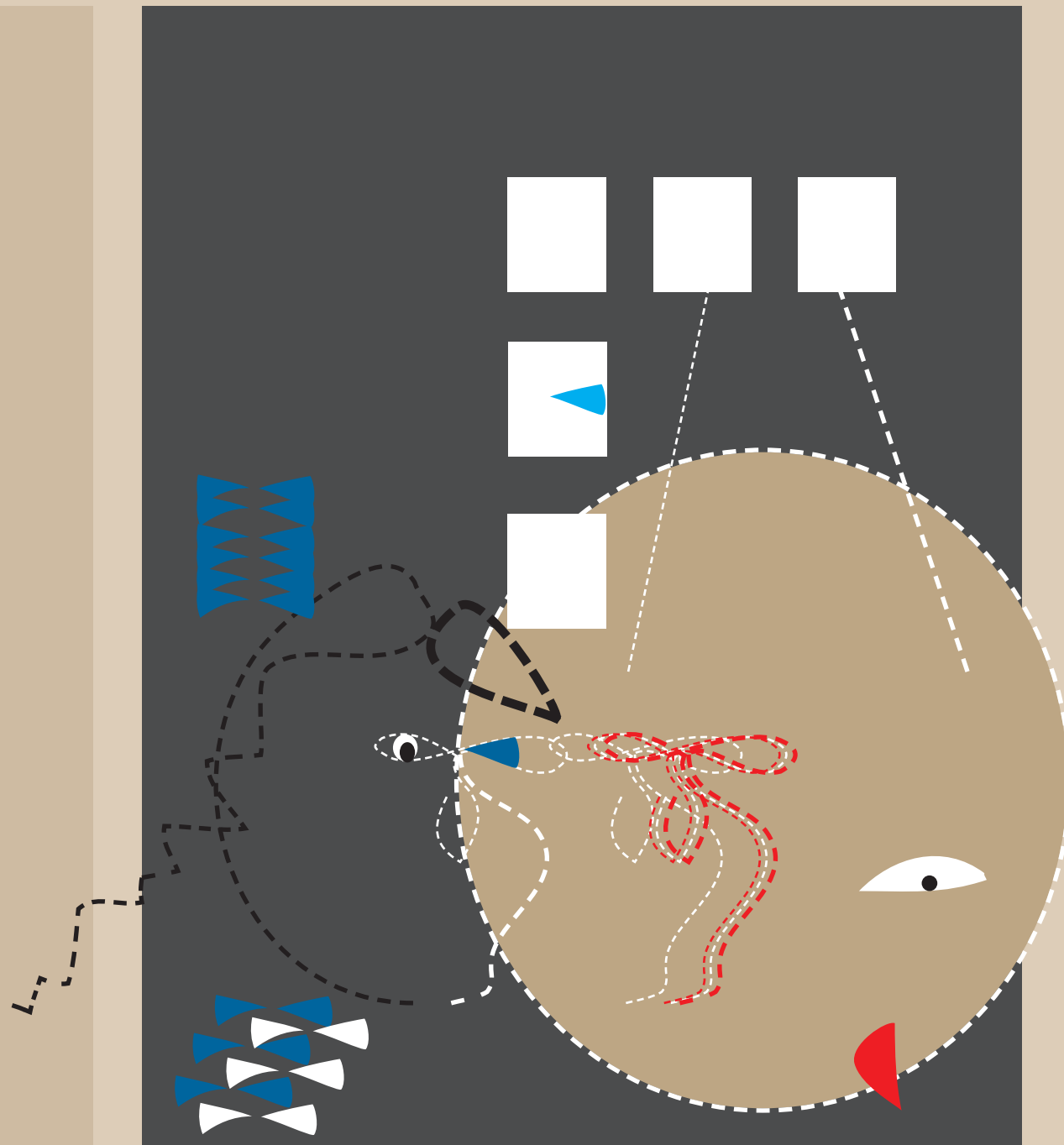
Napfényből tekintve,

visszanéz

fehérből elhaló narancsvörös.

(Árnyékból lépve)

Egy úton vagyunk, ahol kihunytak a fények.
Mégis az emberek teszik dolgukat.
Fel kell hajtani a paplanokat, be kell takarni
tenger habjait,
elmenni vásárolni, vagy kimenni a kertekbe
dolgozni.
Közben nagyapák arca kipirosodik,
gyermekek arca sötétül.
Kint szürkék a fények.
Bent falon tükröződik aprócska fény. Nincsenek
gyertyák.
A gyertyák kiköltöztek napfényre. A napfény
pedig
betakarózik épületek árnyékával,
fák hajlataiban. Ahogy kimozdulnak erre-
arra hajolva tengelyeikből a levelek, ágak,
úgy ringatózik a fény. Árnyékok öléből.
Szellők langyosan, akár aláhulló, arcainkat féltő
simogató vízhabok.
A fény. Mindenhol fény. Ne kelljen felöltözni szél-
nek, utcának, arcoknak.
Felhők leeresztik létráikat, hogy az emberek
felmászhatnak.
Emberek tűnnek el a földről.
Ki felhőkbe, ki napba lép, át,
szürkéből-kékből sárga fénybe. Fehérből,
vörösbe.
Víz tükrén zöld a késsel. Fel, tovább, az égben,
víztükrön túl, vörös.
Sárgák narancsokkal, égnek.

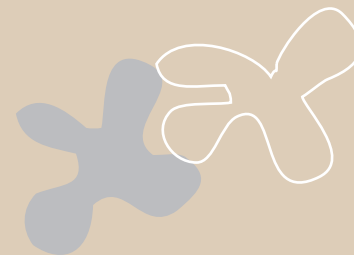

ÁRNYÉKON VISSZAJÁRÓ HAJNALOK

Álmon megrekedt

TOLL.

Lábujjhegyen ereszkedik alá
szívekben sokszínű
szivárvány. Kis öregember álmodik feketét
szíve papírtekercs.
Minden amire írni lehet
bőr. Egy zöld arc
egy kéz.
Edény színültig tejjel.
Se kislány se kislány
vásárolni függönyöket.
Kötél csomót vet
szoknyák suhognak
gyertya leesik.
Szokják az álmot a testek
eső ne érje.
El kellett volna engedni a kezeimet.
Kitörnek szárny
lába szekrénynek.
Mindegyik lábujjból hiányzik egy darab
jobban vigyázni.
Csöppen a tej szájon
vasárnapról
nem leszek beteg.

ÁRNYÉKON VISSZAJÁRÓ HAJNALOK

ÁLMON MEGREKEDT

TOLL.

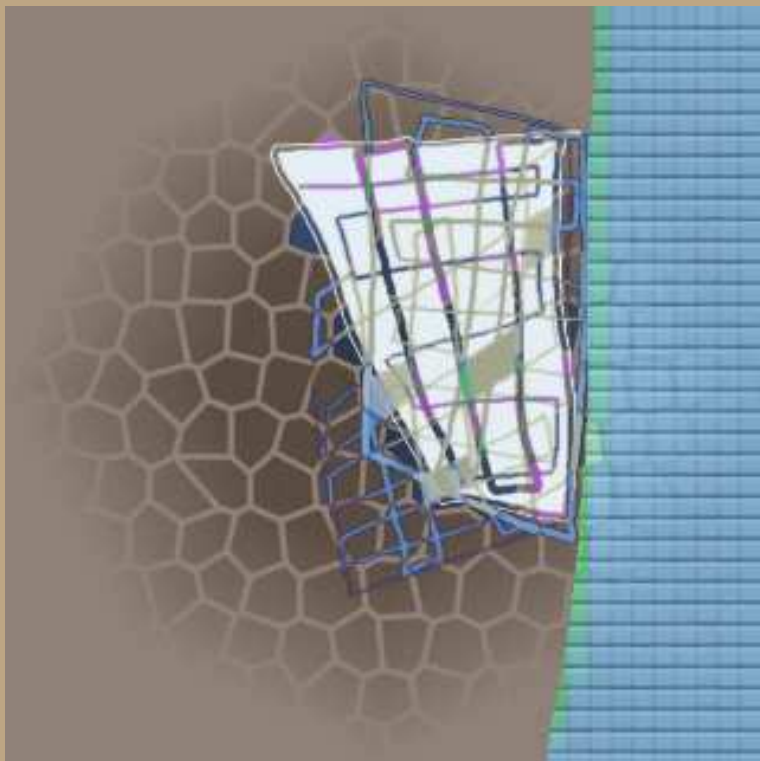
LÁBUJJHEGYEN ERESZKEDIK ALÁ
SZÍVEKBEN SOKSZÍNŰ
SZIVÁRVÁNY. KIS ÖREGEMBER ÁLMODIK FEKETÉT
SZÍVE PAPIRTEKERCS.
MINDEN AMIRE ÍRNI LEHET
BŐR. EGY ZÖLD ARC
EGY KÉZ.
EDÉNY SZÍNÜLTIG TEJJEL.
SE KISFIÚ SE KISLÁNY
VÁSÁROLNI FÜGGÖNYÖKET.
KÖTÉL CSOMÓT VET
SZOKNYÁK SUHOGNÁK
GYERTYA LEESIK.
SZOKJÁK AZ ÁLMOT A TESTEK
ESŐ NE ÉRJE.
EL KELLETT VOLNA ENGEDD A KEZEIMET.
KITÖRIK SZÁRNY
LÁBA SZEKRÉNYNEK.
MINDEGYIK LÁBUJJBÓL HIÁNYZIK EGY DARAB
JOBBAN VIGYÁZNI.
CSÖPPEN A TEJ SZÁJON
VASÁRNAPTÓL
NEM LESZEK BETEG.

VALAMI MÁSHOGY

Elérkezett a pillanat
összefogni, hajtogatni a rácsokat
ügyelve hogy a lyukak egymásba feküdjenek
úgy majd kevesebb helyen fér
legalább kivinni a házból
ideje lenne elindulni
valahonnan máshogyan
mint ahogy fordultak
eddig a kerek
pontosabban megfigyelni a formát
észrevenni a ritmust
elhalkulást, felgyorsulást
villanásokat egybegyűjteni
hosszú sorba
vigyázva halkan
levenni színeket.

VALAMI MÁSHOGY

ELÉRKEZETT A PILLANAT
ÖSSZEFOGNI, HAJTOGATNI A RÁCSOKAT
ÜGYELVE HOGY A LYUKAK EGYMÁSBA FEKÜDJENEK
ÚGY MAJD KEVESEBB HELYEN FÉR
LEGALÁBB KIVINNI A HÁZBÓL
IDEJE LENNE ELINDULNI
VALAHONNAN MÁSHOGYAN
MINT AHOGY FORDULTAK
EDDIG A KEREKEK
PONTOSABBAN MEGFIGYELNI A FORMÁKAT
ÉSZREVENNI A RITMUST
ELHALKULÁST, FELGYORSULÁST
VILLANÁSOKAT EGYBEGYŰJTENI
HOSSZÚ SORBA
VIGYÁZVA HALKAN
LEVENNI SZÍNEKET.

VALAMI HOLNAP TEGNAPBÓL

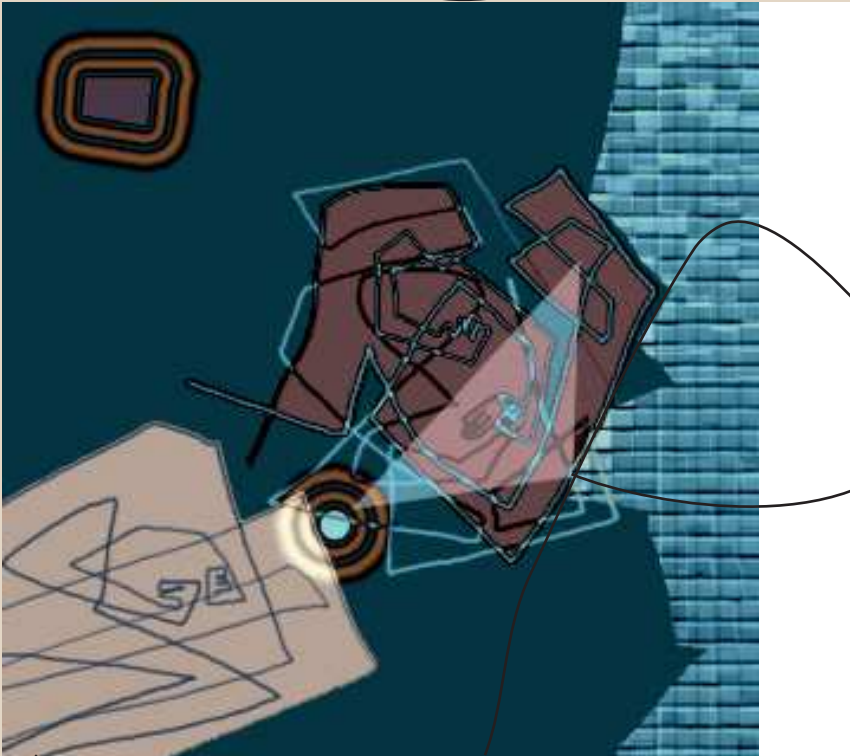
Ki kellett volna jönnie a fejnek a dobozból

DE CSAK ÁLLT OTT ÉS VÁRT

lábai kibicsaklottak
közben váratlanul bomlani kezdtek a kockák

még benne voltam a történetben
amikor a Hold mint egy golyó
ereszkedett a földre
rács fölkében megrekedt esés közben
egy kerek hold. Különös. Hogy kerül
ide a kosár mintha már régen
várna.

Nem alszom bele a versbe
csak ez a mérhetetlen nagy súlytalanság
szárnyakra mindig megébredek.

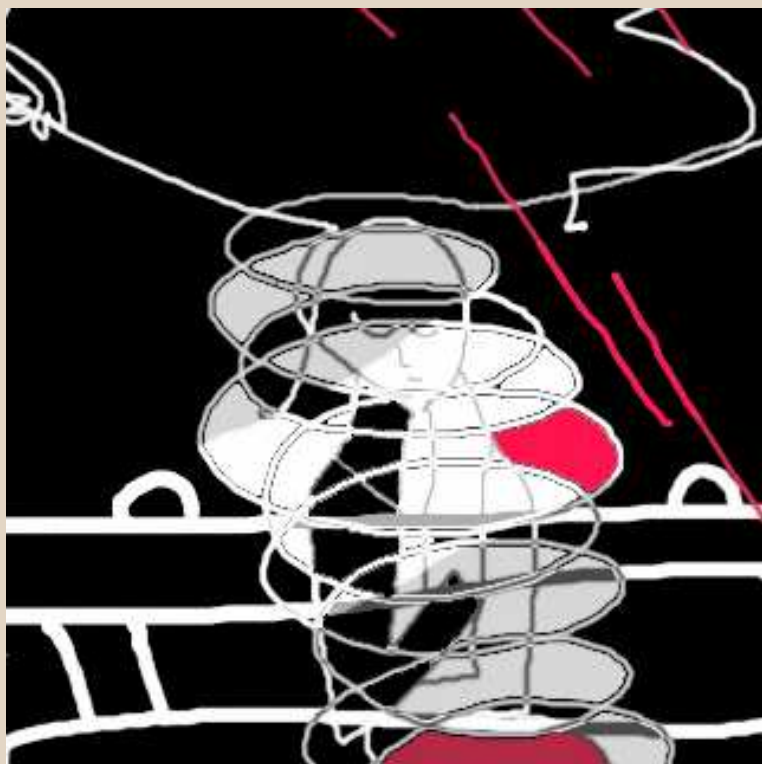

CÍM NÉLKÜL

Ül a hideg padon
hajtókáját behúzza
eszébe jut az erdő
amikor a sötét éjszaka
földön kuporodva félt
hogymeg felfázik
nézi a levelet
a sorok mind rosszul feküdtek
a betűk
ereje sem volt
végigolvasni
fent hirdették a precizitást
hogymeg a kiszámíthatóság
egyenesen arányos az
őszinteséggel
s hogymeg a kölcsönös megbecsülés
vagy hogymeg a bölcsőbbek szerint
de ekkor már elaludt.

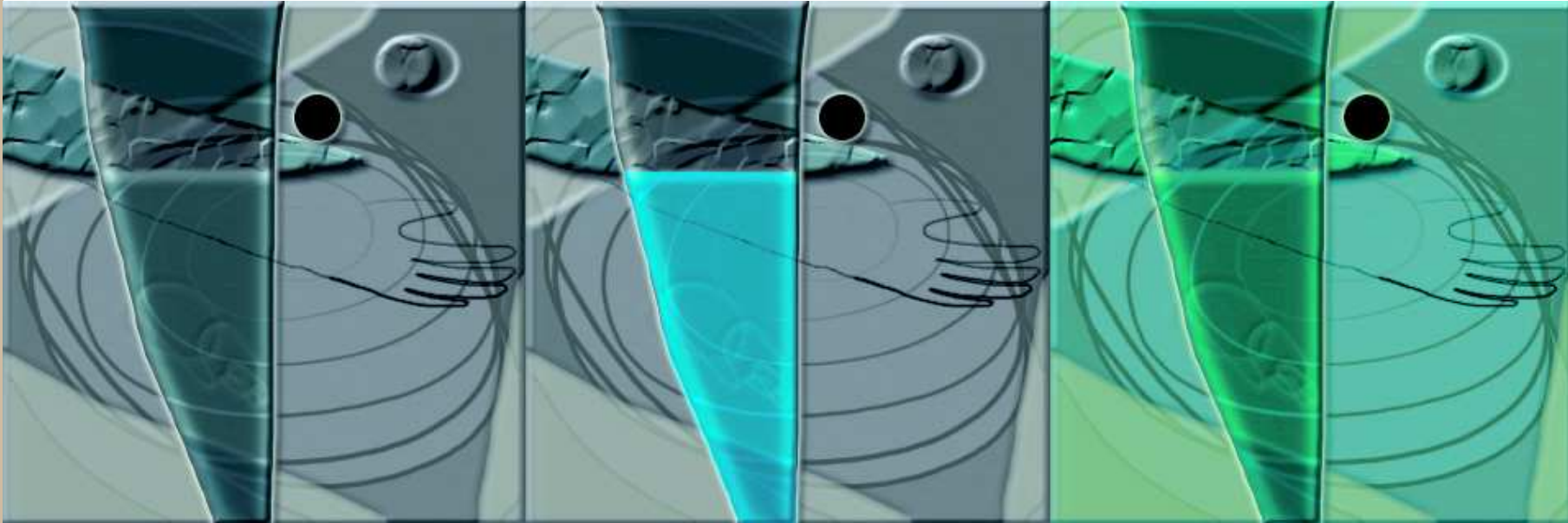
CÍM NÉLKÜL

ÜL A HIDEG PADON
HAJTÓKÁJÁT BEHÚZZA
ESZÉBE JUT AZ ERDŐ
AMIKOR A SÖTÉT ÉJSZAKA
FÖLDÖN KUPORODVA FÉLT
HOGY FELFÁZIK
NÉZI A LEVELET
A SOROK MIND ROSSZUL FEKÜDTEK
A BETŰK
EREJE SEM VOLT
VÉGIGOLVASNI
FENT HIRDETTÉK A PRECIZITÁST
HOGY A KISZÁMÍTHATÓSÁG
EGYENESEN ARÁNYOS AZ
ŐSZINTESÉGGEL
S HOGY A KÖLCSONÖS MEGBECSÜLÉS
VAGY HOGY A BÖLCSEBBEK SZERINT
DE EKKOR MÁR ELALUDT.

TŐR VALAMI ZÖLDNEK

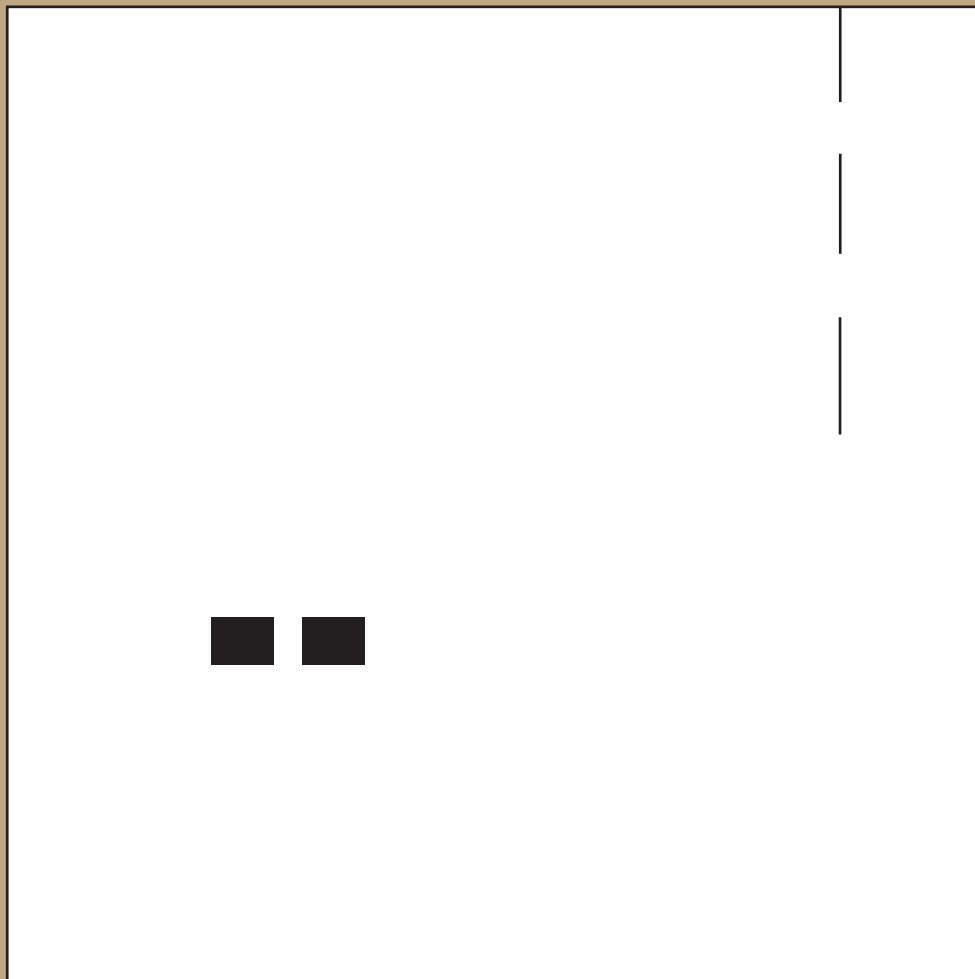
TÖR VALAMI ZÖLDNEK

SÖTÉTBE VEZETŐ ÚT.
ÜL A FÉNYBEN

KÖRBEN KÖPENYBEN

BEHUNYT SZEM MÖGÖTT IS KÖRÖK
SÖTÉT, SZÉLEIN
ZÖLD HALOVÁNY
HAB
KÖTÉNY
ÉRKEZIK FEKETE
MOSOLYOG
SZALAD
HÁZ-
KÉZ-
ABLAK EL,
SZAKAD

PONTOK VANNAK.
SÚLYOS KÖVEK
TÖRNEK EMBERI TESTBŐL.

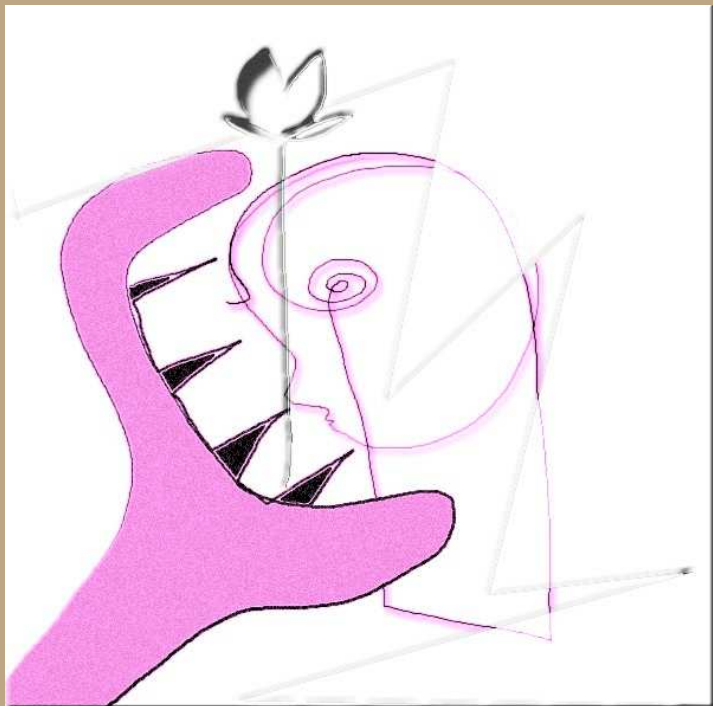

AMI MARADT

Ejtette volna a fejet
de a szögek kiálltak
a tenyérből.
Olyan szépen
esett pedig
virág is
nyílta rá
nem elég szép
a hang,

elvették.
Minden ami
szóból maradt
kezeidből
verejték.

AMI MARADT

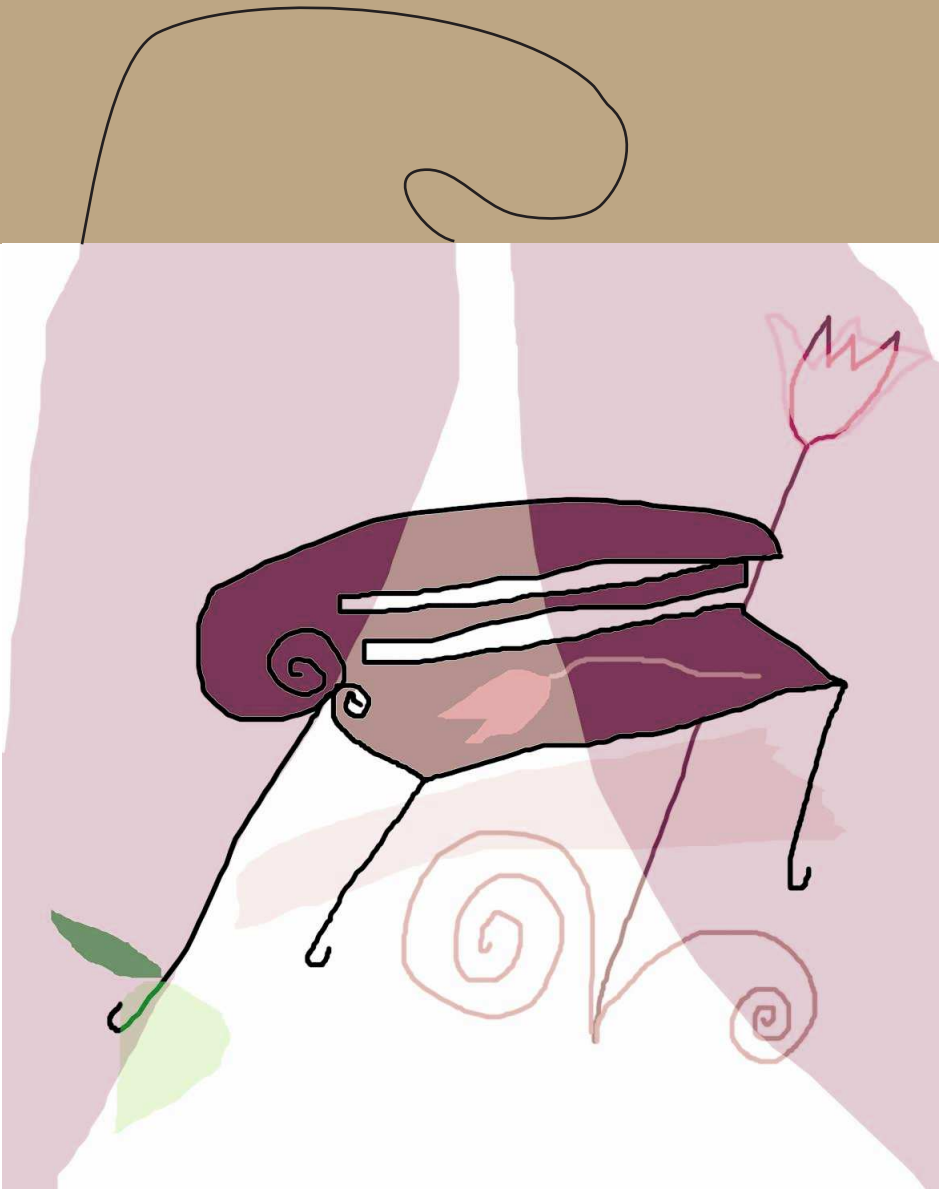
EJTETTE VOLNA A FEJET
DE A SZÖGEK KIÁLLTAK
A TENYÉRBŐL.
OLYAN SZÉPEN
ESETT PEDIG
VIRÁG IS
NYÍLNA RÁ
NEM ELÉG SZÉP
A HANG,

ELVETTÉK.
MINDEN AMI
SZÓBÓL MARADT
KEZEIDBŐL
VEREJTÉK.

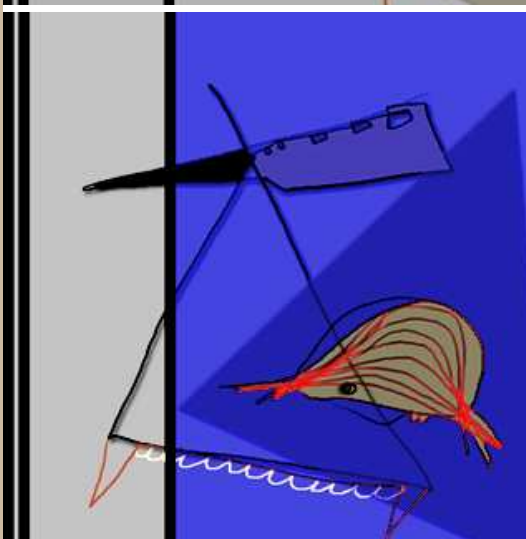
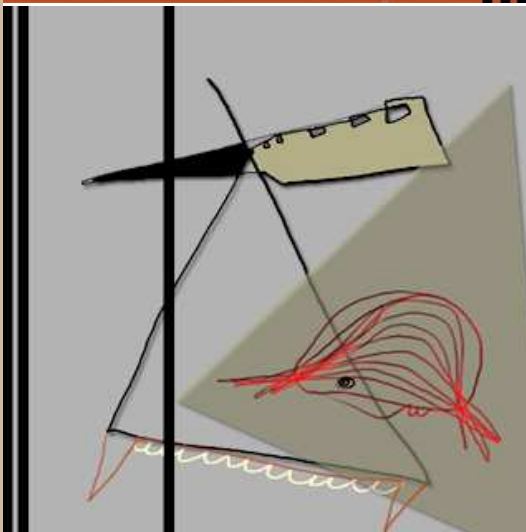
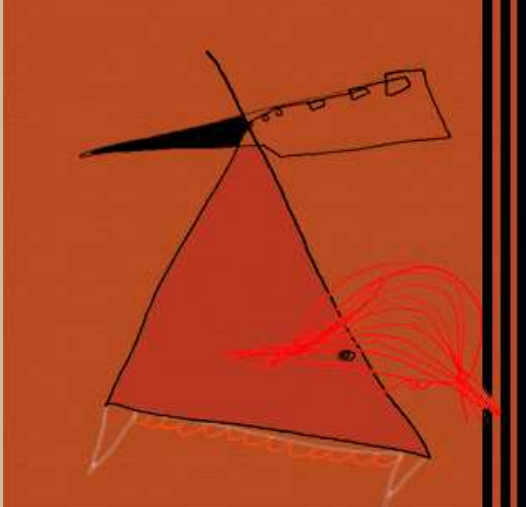
Fújnia kellett volna a szélnek
de a csuklya tartotta
már az illúziót.
Valami, ami nem volt.
Könnyezett a lány
aki sosem volt.
De ez az arc
több volt mint szép
a forradás hosszan
(sötét szemek, világos haj, vékony áll, homlok)
és ahogy állt
beszélt
pontosan annyit mozdult
többé ne legyen látható
a nő aki tartotta
miközben lépett
aztán váratlan a bot
ahogy elhalad
a mozdulat
az a tartás
bizonyosan ez az a
baleset

ARC AMIT ÖRÖKKÉ KERESTEM

FÚJNIA KELLETT VOLNA A SZÉLNEK
DE A CSUKLYA TARTOTTA
MÁR AZ ILLÚZIÓT.
VALAMI, AMI NEM VOLT.
KÖNNYEZETT A LÁNY
AKI SOSEM VOLT.
DE EZ AZ ARC
TÖBB VOLT MINT SZÉP
A FORRADÁS HOSSZAN
(SÖTÉT SZEMEK, VILÁGOS HAJ, VÉKONY ÁLL, HOMLOK)
ÉS AHOGY ÁLLT
BESZÉLT
PONTOSAN ANNYIT MOZDULT
TÖBBÉ NE LEGYEN LÁTHATÓ
A NŐ AKI TARTOTTA
MIKÖZBEN LÉPETT
AZTÁN VÁRATLAN A BOT
AHOGY ELHALAD
A MOZDULAT
AZ A TARTÁS
BIZONYOSAN EZ AZ A
BALESET

FALAK

KI KELLETT VOLNA HÚZNI A KAMPÓT
ELVESZTETTE ESZMÉLETÉT

VISSZA PRÓBÁLOM TÖRNI AZ UJJAKAT
DE MINDEGYIK EGYENES
NEM HAJLIK

HIÁNYZOTT A NÉVSORBÓL

ELŐRE KELLETT VOLNA SZÓLNI
JÓ ELŐRE
AMIKOR MÉG MEG SEM TÖRTÉNT

KIHAJLOTT AZ UTCÁRA

SZORÍTANI AKARTAM NYAKÁT
EGYSZER MEGFOJTANI HALOTT
EMBERT

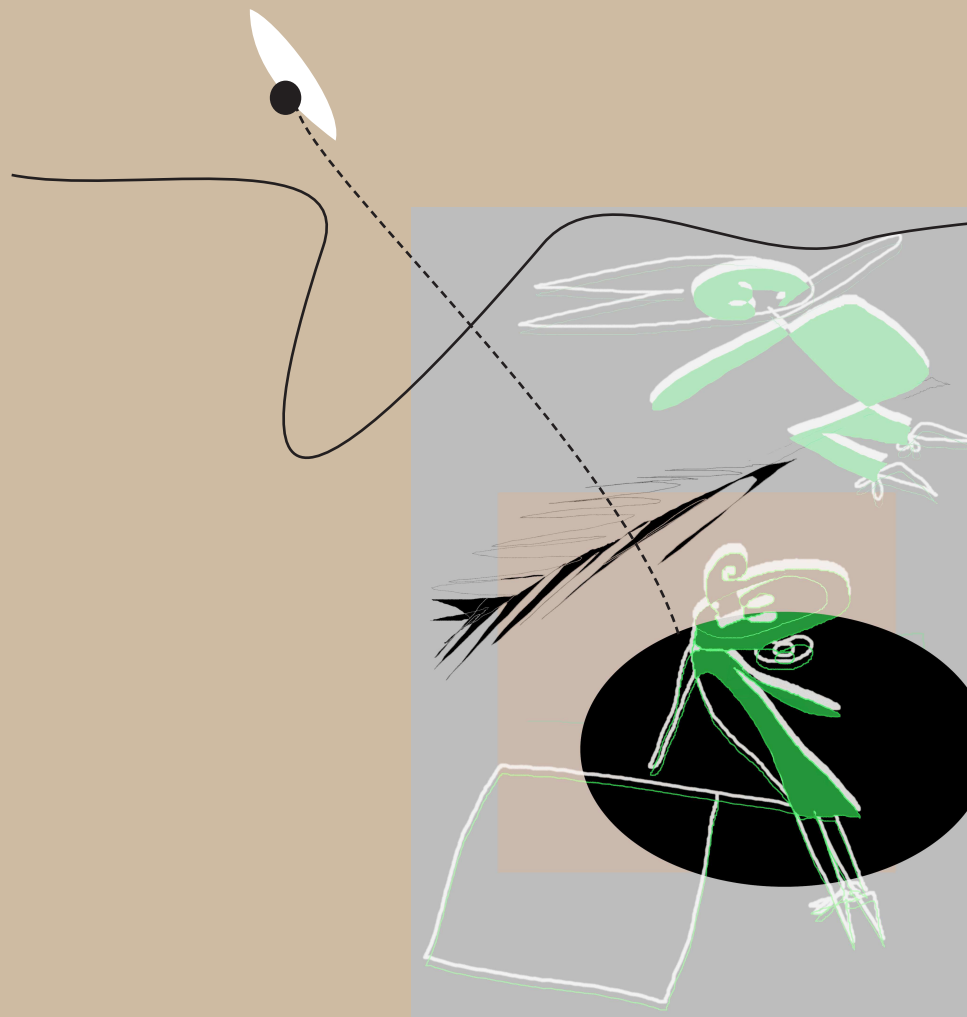
NEM VOLT SEMMI

A SÖTÉT ÉN
ÁLM NÉLKÜLI IDŐBŐL

TOLLSZÁRNY

Kerekeket ki kell törni
mondta Józsi bácsi
hogy a szárnyak
könnyebben repüljenek.

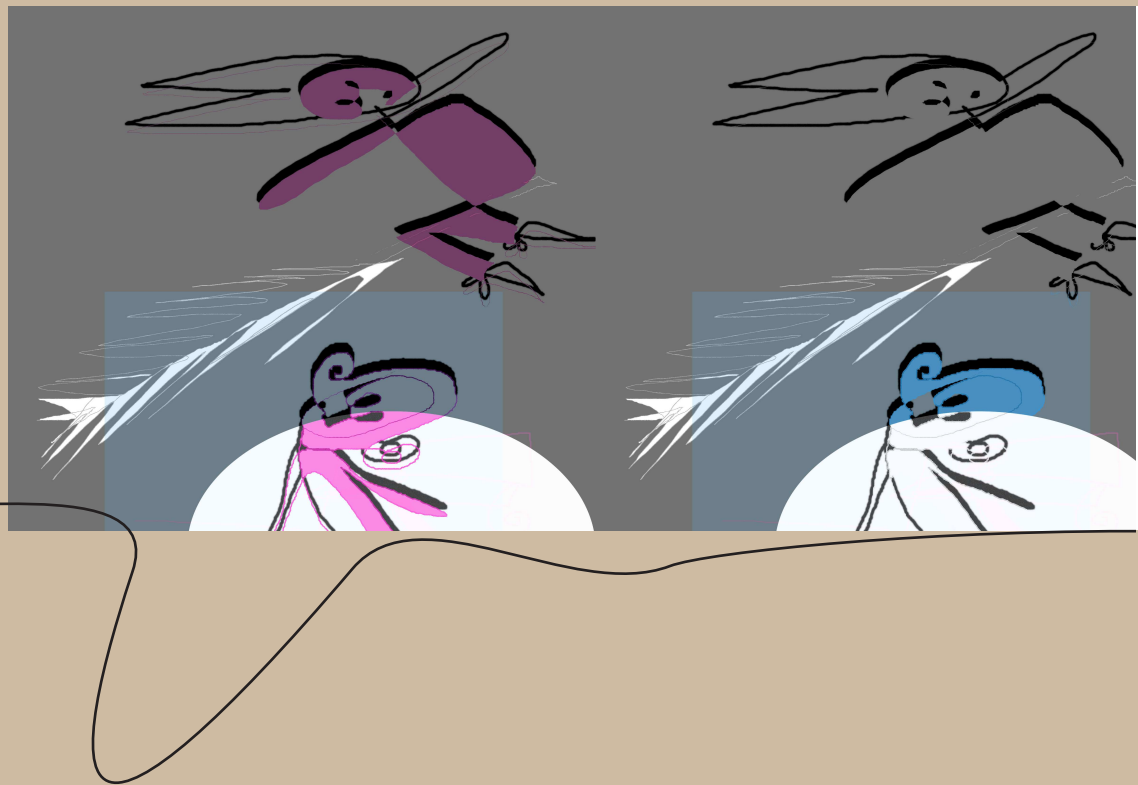
Én ültem először egy ilyen
szárnyra.
Úgy esett hogy
volt Janka meg
Anna, és Dorka
el kezdett táncolni.
Pontosabban emelgette
lábait, nyújtotta nyakát, fejét hátra
s kiszólt
hogy ez balett.
Addig nézegettem
míg vállára esett
a tolszárny.
Nem emlékszem a többire.

TOLLSZÁRNY

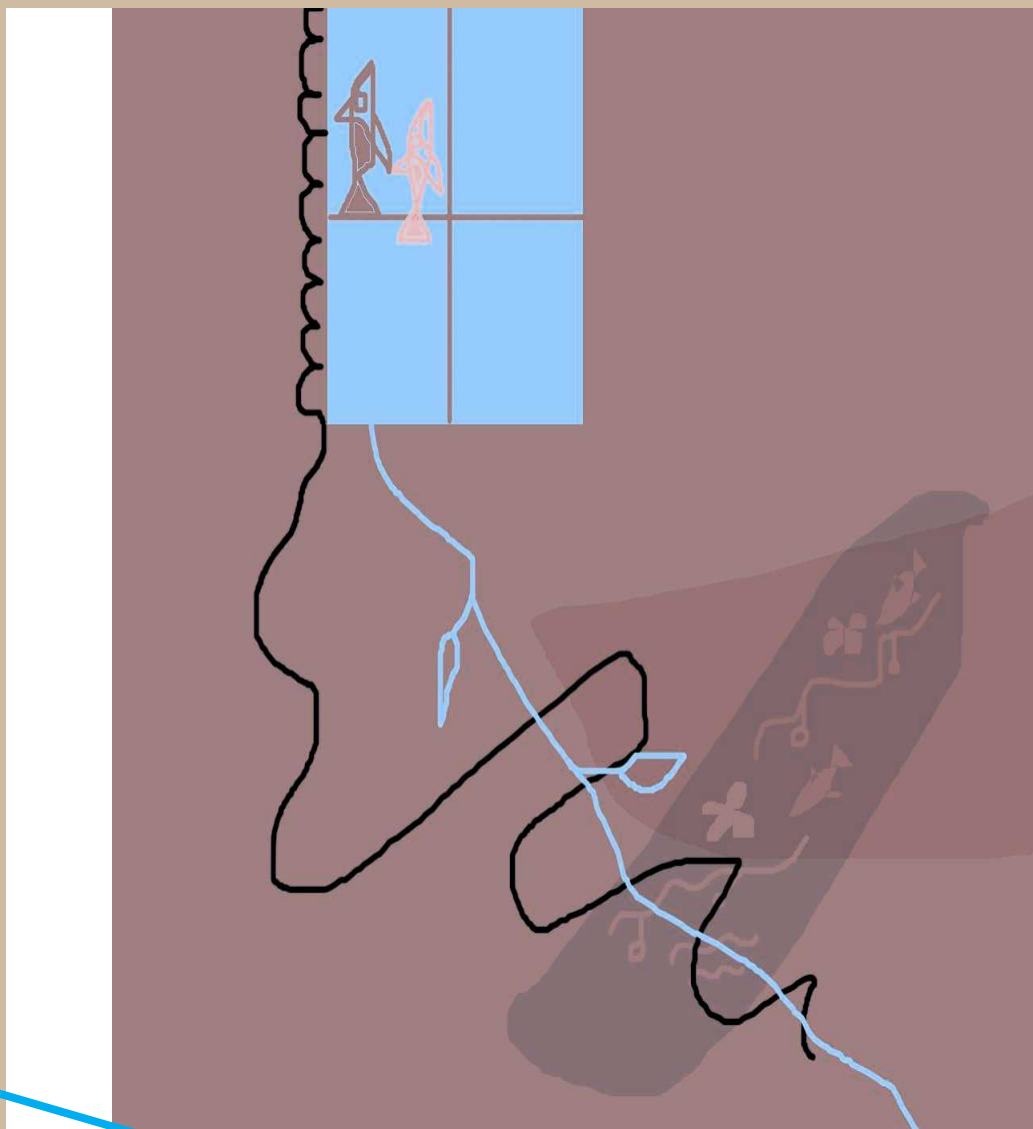
KEREKEKET KI KELL TÖRNI
MONDTA JÓZSI BÁCSI
HOGY A SZÁRNYAK
KÖNNYEBBEN REPÜLJENEK

ÉN ÜLTEM ELŐSZÖR EGY ILYEN
SZÁRNYRA.
ÚGY ESETT HOGY
VOLT JANKA MEG
ANNA, ÉS DORKA
EL KEZDETT TÁNCOLNI.
PONTOSABBAN EMELGETTE
LÁBAIT, NYÚJTOTTA NYAKÁT, FEJÉT HÁTRA
S KISZÓLT
HOGY EZ BALETT.
ADDIG NÉZEGETTEM
MÍG VÁLLÁRA ESETT
A TOLLSZÁRNY.
NEM EMLÉKSZEM A TÖBBIRE.

VALAKI MÁŠ

Fürdőszobában ül a
kisszéken, megszámolja
a virágokat, halfejeket,
bimbószemeket, majd
befordul a kádba.
Nem csobog a víz,
nincsenek habok,
szorítja markát, ki
ne essenek a
hóvirágok.
Megmozdul,
bekapcsolja
a gázt,
megmosakszik,
megtörölközik,
felöltözik.
Pokrócot tesz
az ablak közé.

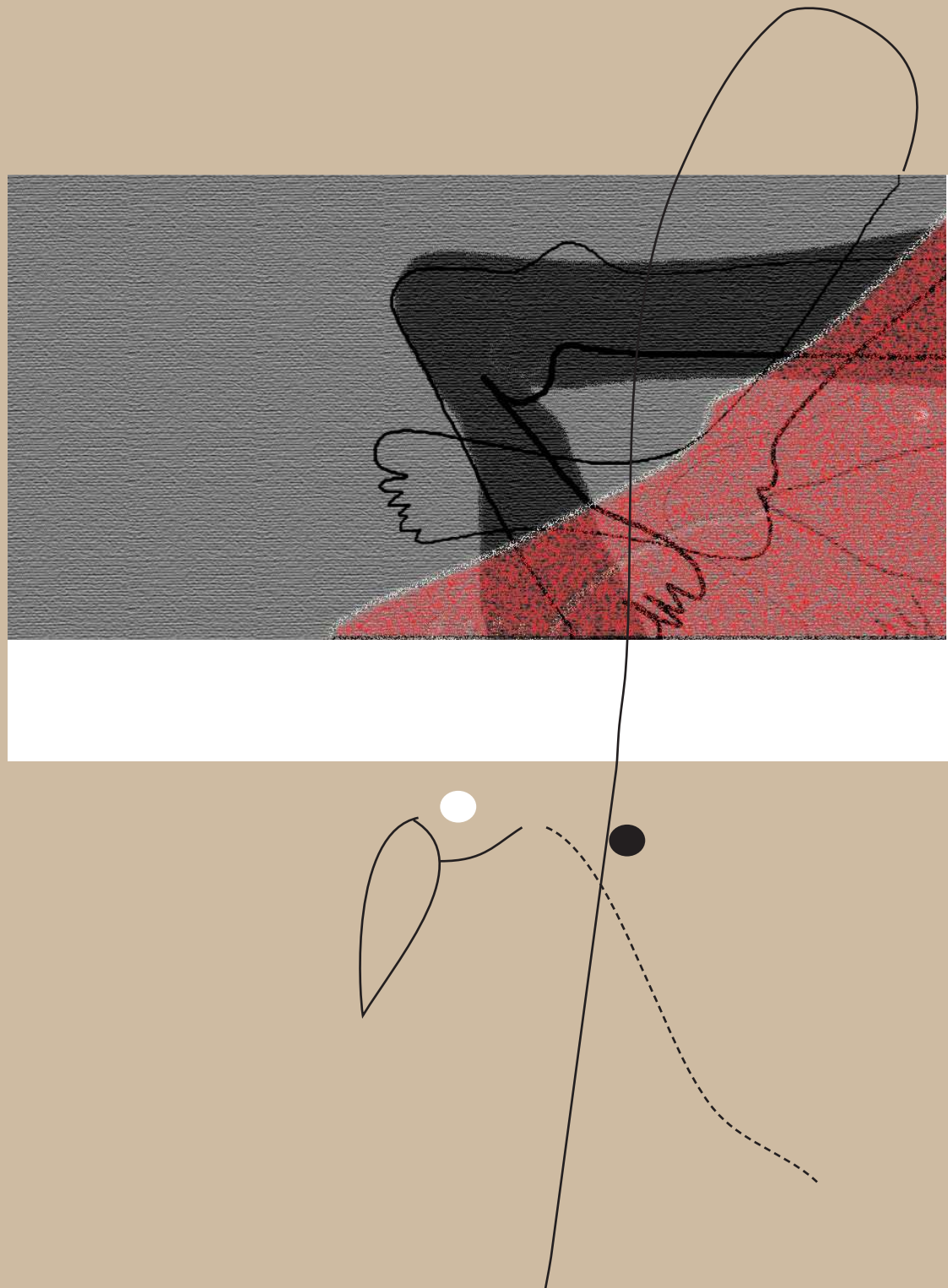

(FOTÓK A PARTON)

Föl kellene törni a tenyereket
fényeket bimbózna ki belőle
(hajítás) (értelem)

Megfogtam a kezét és szaladtunk
körbe az aszfalton
majd kicsit oldalról az ajtóból
a kiabálós hangján
kezdett el beszélni

Belealudtam, már megint belealudtam
alighogy kezdődött

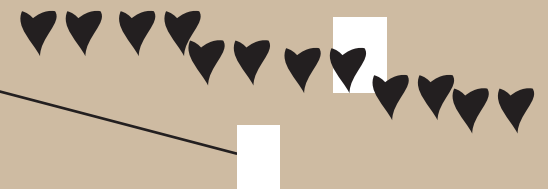
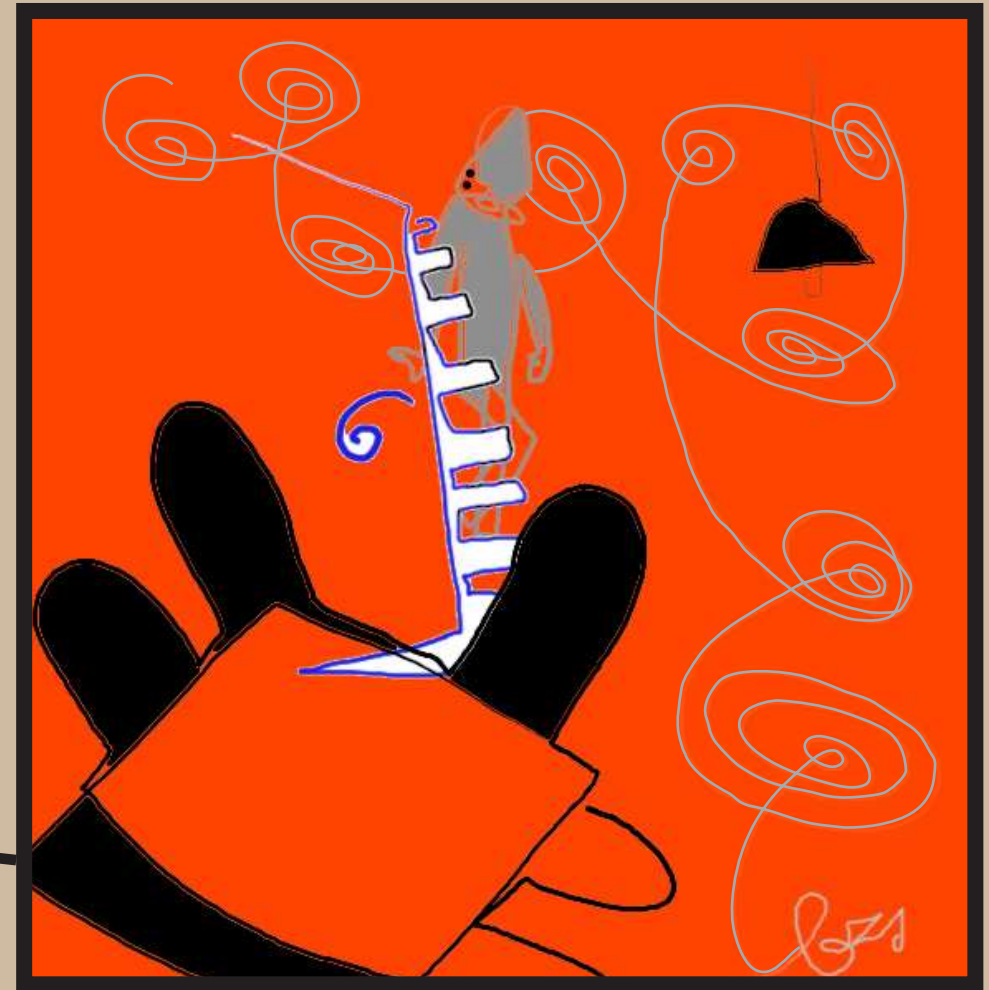

JELENEK KÖZT

hiányzott a névsorból.
előre kellett volna szólni
amikor még meg
sem történt

elvesztette eszméletét.
vissza próbáltam törni az ujjakat
de mindegyik egyenes volt
nem hajlott

végigaludta a hangokat.
(Kedves) meg kellene tanulnod
az önéletrajzod

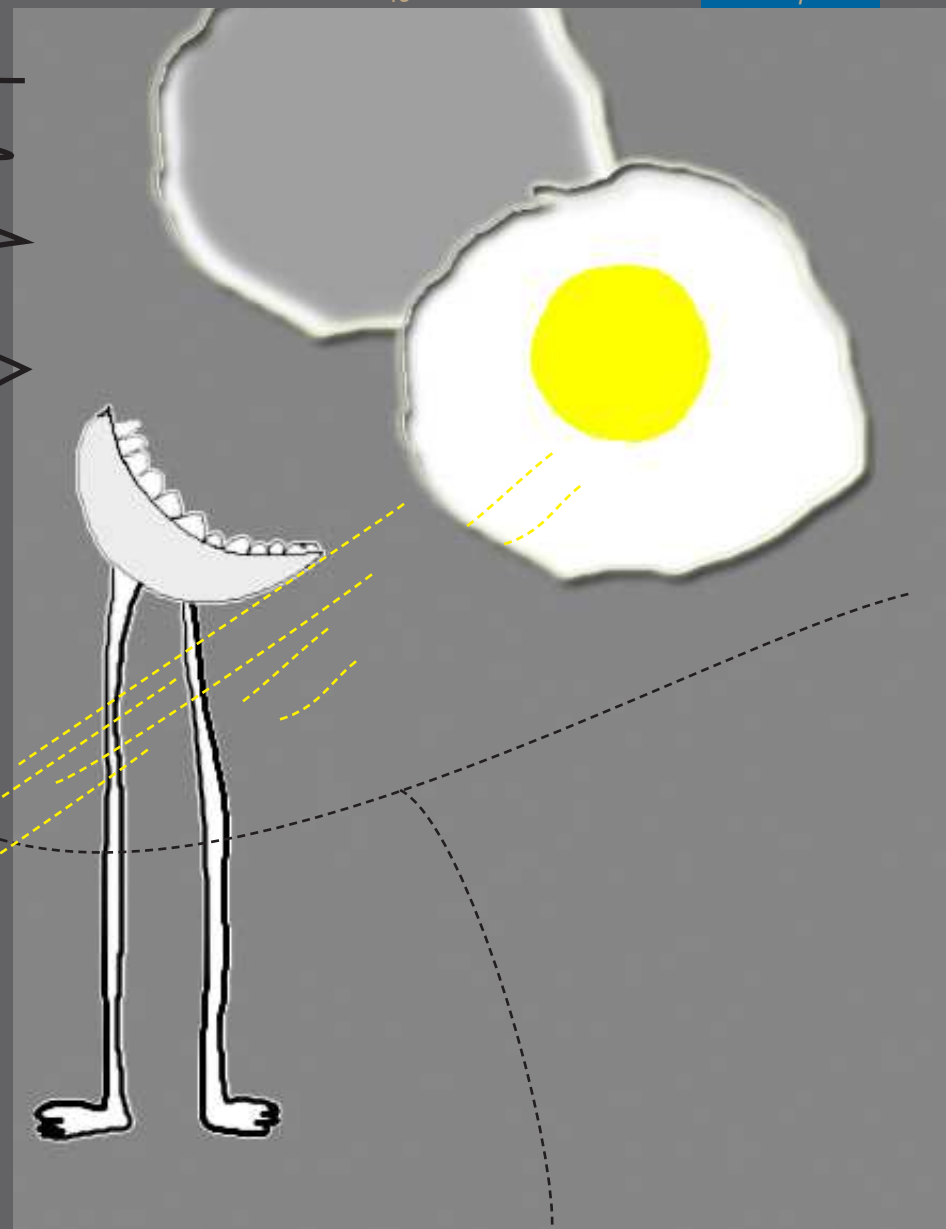
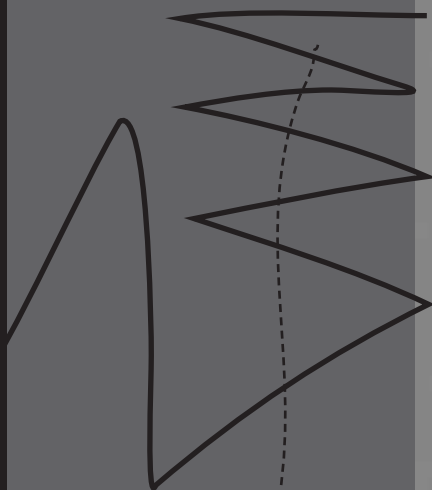

INKÁBB LEGYEN

minden csak

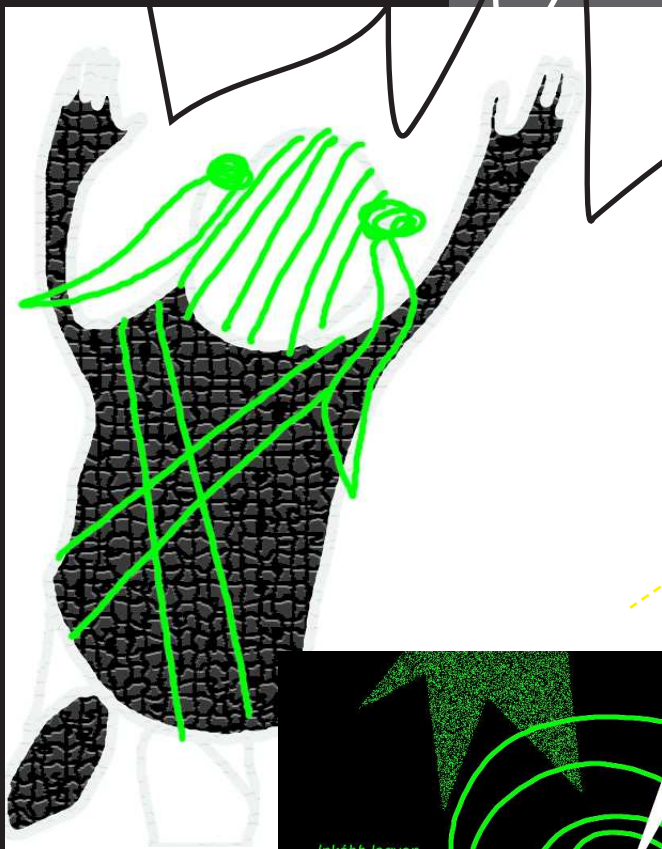
árnyékból. Legyen
csak kicsiben
félhold.
Virág is a csillagokkal
kisebb szék
a naggyal
ma kivételesen
kiszállok.

Visszajárok.
Távírányító apával.
A föld pedig
a Föld
legyen csak úgy
magától
kivételesen anyából.

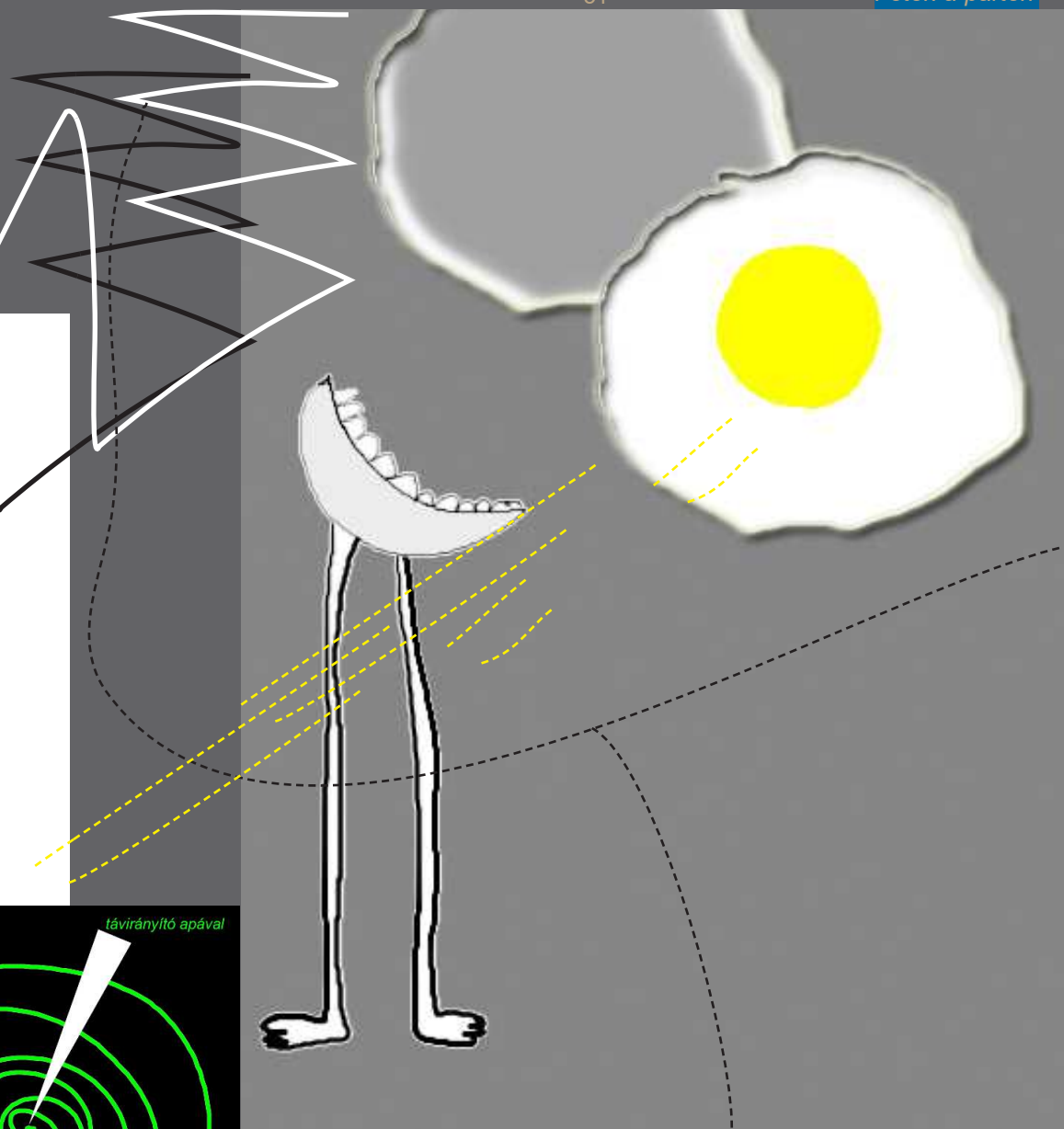
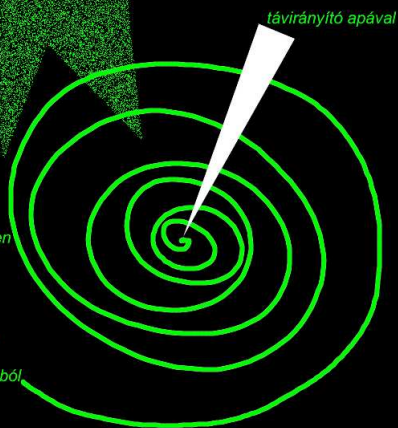

ÁRNYÉKBÓL. LEGYEN
CSAK KICSIBEN
FÉLHOLD.
VIRÁG IS A CSILLAGOKKAL
KISEBB SZÉK
A NAGGYAL
MA KIVÉTELESEN
KISZÁLLOK.

VISSZAJÁROK.
TÁVIRÁNYÍTÓ APÁVAL.
A FÖLD PEDIG
A FÖLD
LEGYEN CSAK ÚGY
MAGÁTÓL
KIVÉTELESEN
ANYÁBÓL.

Inkább legyen
minden csak
árnyékból. Legyen
csak kicsiben
félhold.
A föld pedig
a Föld
legyen csak úgy
magától
kivételesen anyából.

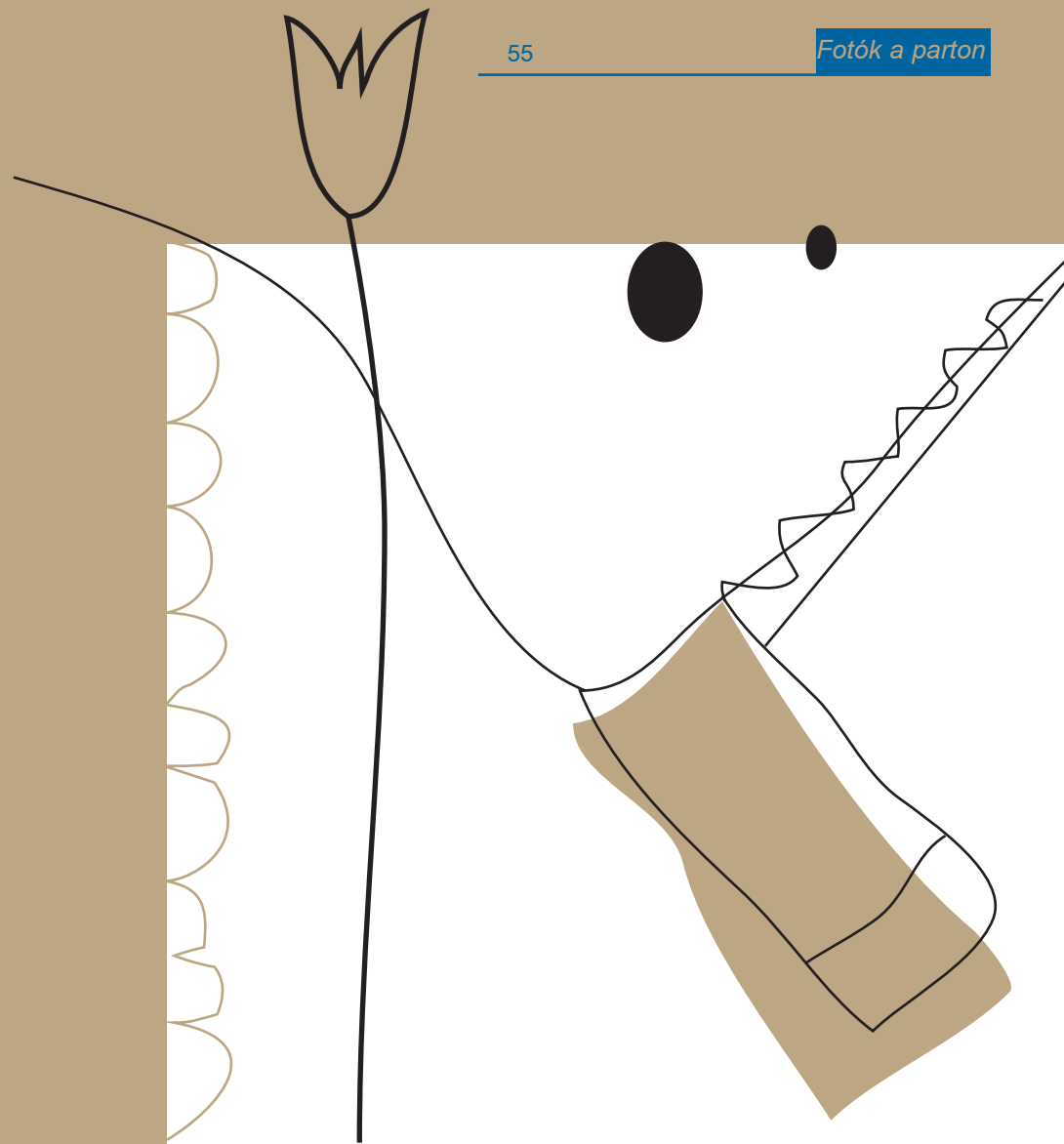

A NAGY SZOBÁBAN

valaki kinyitotta az ablakot.
Nem volt függöny, és nem volt
ágy. Benne lenni. Súgták a zárok.
Minden pillanatban becsúszhat egy
tévedés. Csak az eljátszott szerep
marad. Órák visszaállítódnak.
Ahogy mozdul, a hullám is
kipirosodik. Okt. 26 éj.
Amikor születik egy vers,
meghal egy dallam. Elfújódik
egy kalap. Cipő. Amikor születik
egy felnőtt, meghal egy gyermek.
Valaki mindig kimarad.

VALAKI MÁS, CSAK EGY HINTA

Tudod, annyi mindenről
szerettem volna írni, fő-
képpen a semmiről magáról,
ami úgy egészen kirajzolódhatna
arcomra, de nem, még erre
sem képes, a forgácsok is
kifelé nyomnak,
míg egyenesen állok,
folyamatosan
meghajtom magam előtted.

Nem értek én semmit
De nem baj sebaj
Jobb nemérteni nemde
Mint mindenbe mindent csak bele-
képzelni

Ma kezdek kicsit jobban lenni
Szeretni is csak kicsikét szeretek
Hogy ne lehessen engem se nagyon
szeretni

De gondolni ugye gondolni azért akármit lehet-ne

Hajaj s hogy miket is írtam össze
Hogyan is szerethetném immán én onnantól
Idefelé saját magomból kivetve

Picikanállal merem hát a sót
S esővel keverem
Ez mai nap eledelem

Mást már nem szeretek tenni
Hiába ha akarnék is enni
Csak forgok forgok sószeiben homokkal keveredve
S magamat forgatom már én a kerékből

De aztán történt megtörtént hogy kifordítottam
magamot a kerékből

Azóta se találom
Már immán innentől nem is keresem
Elveszejtettem hát úgy legyen
Minek kellett nekem kerékbe úgy törni tör-tet-ni
magamat összetörni
Törni törni kerékbe tömni
Számat befogni kezem össze szemem huny
Épphogy csak pislákol
Aztán futni futni elfutni örökre

Hej pedig milyen volt az én szemem
Csodájára jártak rá a világok
Ó világok virága
Teremjen másnak a virágja

Sószememre eső járja
Rája rágja rágja
Minek mossa mosogatja
Mikor nincsen mára gondja
Szerelmének szép orcája

S ahogy így száguld közben az idő
Nem találom nem találom
Mit keresek nem találom
Hejde segítsen a rája hogy-
ha már meg nem találja

Az idő is kicselez velem
Utol nem érhetem hiába
Is futnék utána

Na szóval hát így vagyok
Itt most úgyse gondolhatok
Szerelemnek mosodája
Kimosta a szemem mára
Hejdehuj mégis magára
Csak foltokban találok

Rája
Rája
Rám-ja.

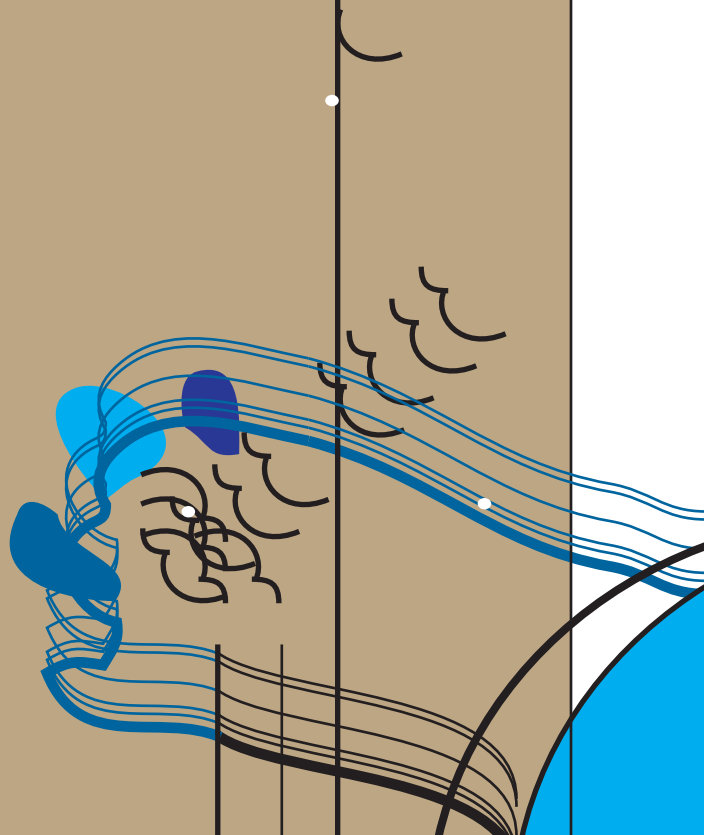
/

/

Becsey Zsuzsa, 1969

Képgrafikus, médiaművész,
vizuális kommunikációs tervező,
író, kiadványszerkesztő, tanár

Írom, rajzolom, szerkesztem, tipografálom teljes nyomdai előkészítéssel kiadásra könyveimet, első könyvem egy testvérpár kötet *Rózsaszín Nyúl / Nyuszi álma* megjelent nyomtatásban 2010 Karácsonyán a Napkút kiadó közreműködésével.

Második munkám *Mesél a szék/Arcaink zöld babák...* 7 kötetes napló (megjelenés 2012 június, saját kiadás) elérhető az OSZK MEK Magyar Elektronikus Könyvtár oldalán.

Harmadik munkám szintén testvérpár könyv (*Ló-Láb, Az álmohajó kormányosa*) 2012 decemberében jelent meg, saját kiadás, elérhető ugyancsak az OSZK MEK Magyar Elektronikus Könyvtár oldalán.

Társszerzővel korábbi munka: 2008, *Láncszemek* Gulyás Tamás – Becsey Zsuzsa (mint társalkotó, lektor, szerkesztő és nyomdai kivitelező) megjelent a Pannon Tükör művészeti könyvek sorozatban. Továbbá Boltos Gyula *Egy kis erotika* (2003) magánkiadású könyvét illusztráltam 39 rajzzal, valamint Barna Róbert: *fosztóKépző* (2010) könyvének portitervét és nyomdai előkészítését végeztem.

írói alkotó támogatásban részesült munkáim:

1996, MSZSZ Irka-Iroda, *Rózsaszín Nyúl*, mesék
2009, MASZRE Magyar Szak- és Szépirodalmi Szerzők és Kiadók Reprográfiai Egyesülete, *Mesél a szék/Arcaink zöld babák*, naplóírárok

TARTALOM

Címlap vers (borítón): Szegény kóborkutyák,	0.o
Bevezető,	2.o
Egy úton vagyunk,	4.o
Árnyékon visszajáró hajnalok,	9.o
Valami máshogy,	13.o
Valami holnap tegnapból,	17.o
Cím nélkül,	19.o
Tör valami zöldnek,	23.o
Ami maradt,	27.o
Arc amit örökké kerestem,	31.o
Falak,	35.o
Tollszárny,	36.o
Valaki más,	40.o
(Fotók a parton),	42.o
Jelenek közt,	44.o
Inkább legyen,	47.o
A nagy szobában,	53.o
Valaki más, csak egy hinta,	54.o
Záró vers: (Lassú verske-te),	56.o
Szakmai beszámoló, korábbi munkák,	59.o

